

ΑΡΧΑΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΓΟΔΙΕΣ

Η ΕΓΓΟΝΗ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ο μάντις Θέστωρ και ή ένδικερες τευ. 'Η ρωμαντική Θεονίκη ἀρπάζεται ἀπὸ Κάρας πειτατάς. Στὰ 'Ανάκτερα τοῦ Βασιλέως Ιάκωβού. Όπου ο Θέστωρ ἀρμάτωνει καρβάρι. Η ἐπόντη πρέξις τῆς εἰκονεγενεῖτης τραγωδίας. 'Οπου το πάρο δεν κάνει τὸν ιερέα... τοῦ 'Απόλλωνος. 'Η ἐδίκτησις της Θεονέρης. Ο ἐνίμιος καὶ τὸ θύμα Δάρκων και σπαραγμοῖ. Η συγκίνησις τοῦ Βασιλέως

 Α διηγηθούμε τη δραματική ιστορία της Θεονόης, διποτέ εσώθη από την αρχαία Ελληνική παράδοση :

— Λέει λοιπον δια μήδος δτι ο δωράποτερος απ' δλοντας τους θεούς, ο "Απόλλων, έχοντας διλλήριο χαροπέδιον 40 νίκηφες των δασών, απέκτησες δδ γυναις και δυν ο μόνον θυγατέρες." Ή πιο άγαπητέν του διως ήταν η μητρή "Άγλας, μια υπό τις τρεις Χάρτες, από ιψην οποιαν διέκτησε την Θεάτρου. Σ' αιδον τον "Απόλλωνα διδόμεται μια υπό τις πολλής τέχνες του, τη μαν-

Η Θεονομία αγάπουσας πολὺ τις ἀρχαιολαίες. Κατέβαναν συχνά στὸ γαλό, καθόπαν σ' ἔνα βράχο κ' ἐρήματα κατάβαντας τοῖς γλώσσους καὶ τὰ πανιά της καρωβίδων πονάντων στὸ δίζοντα.

Μιὰ μέρα δημος τῆς συνέβη τὸ ἀκόλουθο περιστατικό: Μιὰ τριήμερη μὲ ἀνοικτὰ δόλια τὰ πανιά, μὲ δῆλα της τὰ κουνιά σε ἑνέργεια, διευθύνεται πρὸς τὴν πορείαν. Ἡ Θεονομία στηλώνει τὸ μάτια της μὲ περιφέγεια καὶ ἀνύποτη πειριμένει νῦ ιδηὶ πόλεις ἔνοιος φέροντες τὸ πλοιό στὸν τε: πο τοις. Ἡ τροπής ἀράεις γρηγορία, ἀντρες ρωμαλέοι πιθούν στὴ στεριά, ἔχουν ὀρμητικές τὶς κυνήγια καὶ μιλούν ἀπατάληπτη γλώσσα. Οἱ ἔνοιοι ἀράδουσιν τὴν ἀδύτων της, τὴν βουλώνων τὸ στόμα, καὶ λιπόθυμη τῇ φέροντων στὸ πλοιό τους, ποὺ κάνει ἀμέσως πανιά.

Ιδού λοιπὸν ἡ Θεονή, ἡ χαριτωμένη κόρη τοῦ Θέστορος, ἡ ἔγγονη τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, οἰχμάλωτος πειρατῶν ἀπὸ τὴν Καρίαν, τὴν νοτιουτερηνὰ αὐτῆς χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Οἱ πειραταὶ σέβουνται, τὸν κόρην, γιατὶ τὴν προσορθίζουν καὶ τὸ Βασιλεῖα τους, καὶ θὰ καλοπήρωσθούν...

Μόλις έφτασαν στην Καρία, άνηγγειλαν στό Βασιλέα τὴν ἄριξη του πολυτόνου μέτωπον ταῖς τισὶ οἰστοῖς του, ἀλλ' ὅμος μά ωνεφρέμην ἔχει ἀλλο θέλητο. Συγχίνεις λοιπὸν στην Καρία. Ο Βασιλεὺς Ἰκαρος απέβηκε ὃ ίδιος στην παραλία νά την ὑποδεχθῇ και μόλις τὴν είδε ἐνοικάσεισμό στήν καρδιά του.

"Η Εξηνταετή, ή αιχμαλωσία, ή απελευθερία, ή συμφορά, τά υγρά μάτια, ήλι, αύτά, δορυφόροι της ώμουστος, είναι πρόσθετα δέληγτα και μάλιστα στον καιρό θέλειν της απλούστερος. Κ' ετοι η Θεοντό ώδηγητη στην Ανάκριση ός πολύτονος υπόκτημα. Ή κόροι τού φτωχού μάντων ή θέστορων, οξειώθηκε βασιλικές τιμές. Κάθε αλλή θά ήταν εύνυχης, άλλ' η εναίσθητη 'Ελληνοποία' ή ταν απαργογρήτη. Συμπάνταν τον πατέρη της, την άδελφη της, πάτιμά· άνγκαραίλης πατοδιάς της, και τα δάκρυά της έτρεχαν ποτάμι. 'Άλλα τά τέτοια δάκρυα είνε πότισμα της άγαπτης και της δίνουν νεο θέλητρο πού δινανιώνει τη συμπάντα στην καρδιά του βασιλέως· Ιάκωβον. Γιατί καμμια κερδά δεν είνε τόσο σπληνή πού νά μη συντρέψειαν διαν θέλητρα μια δεσποινίδη νά κλαίει. Στά δρομολόγια των άρρωτων τα δάκρυα είνε τό τελευταίο και άποτελεσματικώτερο στάδιο. Και είνε παντούδιναμα...

**Ας ἀφήσουμε τῇ Θεονόῃ νὰ κλαίῃ στό Παλάτι τοῦ Ἰκάρου
καὶ δὲ πάντα στὴν πατούδα της καὶ αὐτὸν πάντας της σπίζει.**

Βρίσκουμε τὸ δυνατοῦ μάντη ὀπαρηγήθοι γάρ τὴ σημφορὰ του, βρίσκουμε τὴν ἀδελφὴ τῆς Λευκίππη νὰ τραβᾶ τὰ μαλλιά της ἀπὸ τὴν ἄπλετισσα. Ἀλλὰ πατέρες καὶ κόρη δὲν ἐσταύρωσαν μορ-
λοταρικώς τὰ χέρια. Δὲν εἰπαν: «Ο, τις ἔγινε - ἔγινε». Ἀπετρά-
ποσαν καὶ κινηθοῦν, νὰ δράσουσι. Μπούνε λοιπὸν ὃ Θέστορ σ' ἔνα
πιστοῖ καὶ γηγενῶν νὰ φεύγῃ τὴν ἀραιαγμένη του κόρη. Ήξερε δτι
πειραταὶ του τὴν ἀπήγαγαν καὶ για τούτο ἐψάχνε στις ακροταλ-
ίαις καὶ τὰ θάλασσαν σπή-
λαια ν' ἀνάκαλανύψη τοὺς
ἀπαγγεις. Ἀλλ' ὁ χα-
ρέκαος Αἴολος σηκώνει
τρικυνία καὶ τὸ καρόβι
τον Θέστορος ναυαγεὶ στὶς
ἄκτες τῆς Καρίας. Ο ναυα-
γός μάντης συλλαμβάνεται,
δῆγεται καιροδέμένος
στ· Ἀγύντοος τον Ἰχάσσον

και ἔκει συγκαταρθμένια μαζὶ μὲν τὰ πόλακά διάφορα ἀνδράσσοντα.
Πατέρας καὶ κόρη λοιπὸν ζύνουν στὸ ίθιο σπίτι, ἀλλ᾽ αὐτὴ δέ-
σπονα καὶ κυρία, ἐκείνος ἀθλοῦσα σκλάβος, δούλος τῶν δούλων!...
Δὲν ἔ εις διώκει ὃ ἔνας τὴν τιχὺ τοῦ ἀλλοῦ Γ' Ἀνάκτορα είνε-
μεγάλα, δαιδαλώδη, μι χωριστά διαμερίσματα γά τους δούλων,
οἱ δόποι οὗτε κι ἄν μηρούσαν νά τάσσουν μέχρι τῶν κατικίδων
προσώπων, οἱ τολμούσαν νά σηκωύσουν τὸ βλέμμα πα τοὺς κοιτά-
ζουν. Δεν γνωρίζει λοιπὸν ὃ ένσας τὴν πασούσια τοῦ ἀλλού στά-
δια νόστησε.

Ανατολά.
“Ος τόδοι περούσσα δ καρδίς και ή ἀλλή κόρη τοῦ Θέστορος, ή δυνατούχης Λευκάπτη, οὗτε τὸν πατέρα τῆς οὔτε τὴν ἀδελφή της εἴ-
βλεπε. Από ταν τέλος ἔμαθε τὴν πάτέρα της ἀπόδοσθεν την συμφορὰ της
—τὸ γανάγιο τοῦ πατέρα της, ὅχι ὅμως και τὸν τόπο που συ-
νέβη — καθοδί τῆς κόρης συντρίβεται ἀπὸ τῇ λύπῃ. Σὲ λίγες ημέ-
ρας συγκεντώνει τὸ θάρσος της και παίσει, τὴ γενναίᾳ ἀπότασι
η νόειανθρά τοι δυο αγαπημένα της πρόσωπα, περιφρονῶντας
κάθε κίνδυνο, και τα νά πεθανία...

Αλλά ποιά διεύθυνσι νά πάρω; Σὲ ποιό σημειο του όφιζοντος νά βαδίσω; Και ή τολμηρή Λευκίππη πηγαίνει στὸ Μάντειο τῶν Δελφών και φωτὶ τὰ πράξει. Νά φρεσκά της τὴν ἀδό-
λυθη συμβούλη: Νά φρεσκά στολή ἱερέων του 'Απόλλωνος κ' ετοι,
μετεμφειωμένη σὲ ἄντρα, νά βγῃ σὲ περιοδεία και θά Ιδῃ τὸν
πόδιο της ἐκπληρούμενο. Θό βρῃ τὸν πατέρα της και τὴν ἀδελ-
φή της.

Χωρίς νά ξιστατή η Ημερίτηπα, άκολουθει τό χρηστό : Ντυνέται στολή ή έρεσό του "Απόλλωνας και ἄρχεται την ταξιδιωτική της περιοδεία. Ή στοργή στον πατέρα της και την ἀδελφή της, πολίτεις με έκτακτη ψυχική δύναμη. Είναι άποφασισμένη για άλα.

Ἡ ἄφεις; τοῦ λερέων; τοῦ Ἀπόλλωνος στήν Καρία ἔκανε
ἔξαιρεσθαι ἐντύπων. „Οὐλοὶ καὶ δλεῖς ἦταν θαυμωμένες ἀπὸ
τὴν ὑμορφιά του. Καὶ ἐλέγοντο: «—Βεβαίως, εἶνε δὲ Νάρκησ-
τος, ἡμάτια λερέων προτείχειλμένος, ἡ αὐτὸς δὲ Ἀπόλλων!»

‘Η φήμη του «ωραίου ξένου» εφτάσεις και μέσα στο Παλάτι, στ’ αυτιά της Θεονόης. ‘Ηθέλλησε νά τὸν Ιδη. Και ἐπραγματούσησε τὴν επιθυμία της παρόντα, κηφάρι, πισω σερό μάκολόντα τοῦ ναοῦ. ἀπό τὴν δοτία παροκλουσθεῖσα τὸ σπόρον λεπα προσευχόμενο στὸν ‘Ἀπόλλωνα νά τὸν βοηθήσῃ... νά βοητὶ τὸν πατέρα και τὴν ἀδέλφην! Και ἡ ἀδελφὴ ἦταν κείται κοντά, δὸ διπλατά, χωρὶς οὐτε αὐτῆν γ’ μανγαγώσιε τὴν Λευκίππη, οὗτε ἔμεινή να πατέψῃ τὴν παροκλουσθεῖσην θεωρῶντας τὴν Θεωρῶντας τὴν

νο μαντεύ την παρόδου της Θεονόμης ...

Ένα όραξι ορθό λέει: «Τὸ δέρε τίτεται τὸ ἐψᾶν». Η Θεονόμη είδε πολλές φορές τὸν νεαρὸν ἱερέα, συνωμήλισ μαζι του, χωρις' ὑπαγγωσιούν (ἀφού είχαν περάσει ὀρεκτά χρόνα ἀπό το οἰστό τους) και... τού ἔξεμπτησηρη τὸν ἐρωτά της! Στὸν ἐρωτά της βρήκε φυσικά, ψυχοδηπτα και ἀδιαφορία. Καὶ οὐ διπλωμένη Θεονόμη, παρασημούνη ἀπό τὸ πάθος της, δικήτεται νὰ ἀκούσκητη στὸν σπλαχνούσαρδη ἱεροῦ τοῦ Απόλλωνος αὐτοῦ. «Αφοῦ δὲν θέλει νὰ γίνη δικός μου, λέει μέστι της, κακιά μὲν ἀλλά δὲν ποδεῖται νὰ τὸν καοῦν...»

Αλλοί μόνο σέ κεινούς τὸν ἀντρά που μά ώδαίσα και παντοδύ-
ναμη γυναίκα θελήσῃ νά τὸν ἐκδικηθῇ. «Τὸ ποι εὐχάριστο α-
φίσαι τὸν

σθωμά τῶν γυναικῶν εἰλεῖς ἡ ἐδικούλησις εἰλεῖς δὲ Ἰουβεναλῆς.
Καὶ οὗτοί ή Θεονόι τὸ ἀπέραντος : Εἴτηστε ἀπὸ τοῦ Ἰακώπου, τὸ
Βασιλέα καὶ κύριον της, ἐπὶ πάνακ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἱερέων τοῦ
Ἀπόλλωνα, καὶ ἡ ἔνας χθὲς ηὔησε Θεονόι εἰλεῖς γίνει κακῶν καὶ
ἀμύδροι, διπλῶς μετὰ τόσης γιλιάδες χόροντα ἡ Ἡρώδιας, ποὺ τὴν
τησσαράκοντα τοῦ ὄμοιαν Γιοχανάν ! Ή λιστογλάδη μᾶς λέει
μια ποιά πρόφατος ή Θεονόι ἐδικούλησης τὴν αἰτησην της, ἀλλὰ
μια ὡμορρητή γυναικί δὲν ἔχει ἀνάγκη να βοηθήσῃ δικαιολογη-
τικά. Καὶ έτσι μεταξύ δύο

Κυττᾶχτε λοιπόν, ὡς εὐαίσθητη ἀναγνώστρια, τῇ αἰλυούρᾳ τῆς Μοίρας: 'Ο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΕ ΔΘΛΗΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

·Ο Πέτρος τῆς Βραχιλίας. Τὸ πάθημα τῶν ὑπασπιστῶν του. Τὸ μυστηριῶντος φάντασμα τῶν Ἀνακτόρων. Πᾶς ἀπεκαλύφθη ὁ καλόγηρος κ.τ.λ.

Ο ενδοξός αὐτοκράτορας τῆς Βραζιλίας δύο Πέτρος ἡταν περιφρυμός γὰρ στην σωματική του δύναμη. Δύο μέρα ὁ δύο Πέτρος είχε βγῆ περιπατοῦ μὲν βάρκα μέσα στὸν λιμένα τοῦ Río Λατέριο, συνοδεύομένος ἀπὸ δύο ὑπασπιστῶν του μὲ τὶς χρονοσέντητες μεγαλοπρεπεῖς στολές του. Ο λαός πρακτολούσθιοντος ἀπὸ τὴν προκυμαὶ τὸ περίπατον ἔκεινο του αὐτοκράτορος του ζητώκαμψαν· τα.

Σὲ μὰ στιγμὴ ἀνδύοντας μοῦ, δὸν Πέρεσος θελόντας νὰ κινηθῶνται απέστρεψε τὸν λαὸν του καὶ συγχρόνως νὰ τοὺς δεῖξε τὴν δύναμιν του, ἀπλώστε τὰ δυόν του χέρια καὶ επίσπεις ἀπ' τὸν γιανᾶ τούς ὑπάσπιστάς του, τους σήκωσε τὴν βούητζη μέσα στὴν θύλασσα τῆς τόν λαοῦ, τὸν ἐνάπιον ἄτ' τὸ ἔνα μέρος τῆς βάρκας καὶ τὸν ἀλλού πέντε τὸ δέλτη. Τοῦς κράτεσσαν ἀρκετά λεπτά τῆς ώρας έτισε μέσον στὸ νερό καὶ ἐπειπλού τοὺς ἔσαντκασσα καὶ τοὺς δυόν συγχρόνως καὶ τοὺς ἔσανκάθησε στις θέσεις τους, ἀνὼ ὁ λαὸς ἐκκαθιδρίσμενος στὰ γέλια είχε ἐσπάσθαι σὲ φρενήσεις ζητωκραυγές καὶ κειροκρήτημα.

Οἱ μόνοι ποὺ δὲν γέλασαν φυσικὰ καὶ δὲν ἔχειροξρότησαν ήταν οἱ δυὸι ὑπασπίσται.

'Επισής φημιζόταν γιὰ τὴν σωματική του ρώμη ὁ Ἐκλέότωρ τῆς Σαξωνίας Αὔγουστος 205, τοῦ διπλίου οἱ ἄθλοι ἔμειναν παροιμάδεις.

Κάποιες στὸ παλάτι του είχαν τρομοκρατηθῆναι δύο απὸ τὴ ἐμ-
φάνσιν ἐνός μυστηριώδους: φωνάζαμετο. · Ο ὥστεις δῶμας καὶ
γνανόσθιμος ἔκεινος βασιλεὺς ἀπέφασιτον ν' ἀντιτειποτεῖ τὸ πε-
ριέργῳ φάντασμα καὶ ἐναὶ βράδυ, ποι ἀπὸ γύρις ἀπὸ οἰλονόμου
ἀιδουσίου, Διῆγοντας 2ος δῆμος καταπολεμῶν του, τὸ ὅρπαξε, τό
σηκόστα σάν πούπουλο και το πέταξε ἀπὸ τὸ παραβάθυνο κάτω στὴν
ἔστειρακή αὐλή του παλατίου. Οι φρουραὶ ἄκουσαν τὸ γόηδνον,
ἔτρεξαν και περιμδέευσαν τὸ φάντασμα θεοῦ ήταν... ἐνος ὀβρίας
της αὐλῆς, τιλγήμενος σ' ἐναν πυκνῷ σπόρῳ πέπλῳ. · Ο δυστιχῆς
είχε σαπεῖ τὸ πόδι του. Εταί πλήρωσε δρομάβι τὸ ἀστέρι του.

πατέρας Θέστωρ διατάσσεται νά γίνη (χωρίς νά το υποτείνεται), δήμως της κόρης του, για νά έκαληροθῇ ή ένοχη ἐπιθυμίᾳ τῆς, ἀλλ' οὐ κόρης του. Καὶ ή Θεονόη, χωρίς νά το υποψιάζεται, γίνεται ἀδελφοκτόνος!..

‘Η δυστυχής Λευκίππη – μέ την λερατική της στολή πάντοτε-δηγείται καὶ παραδίδεται στὸ δῆμο. Ήννοῦ δὲ αὐτὸς ἀναγνωρίζεις κάποια τὰ χρονικητικά ήτοι θυγατρός του Λευκίππας σὺν πρόσωπο τοῦ Ιεροῦ τὸν δύοιν πρόκειται νὰ θυσιώσῃ, φωνές, κραυγές, λαγνοὶς σπαραγκοὶ βγαίνοντες ὅποι τὸ στόμα τῆς Λευκίππης. ‘Η κόδι εἴλες ἀναγνώσεις ἀμφισσω τὸν πατέρα της, που στέκεις αντικρύ την, μετὰ την ομοιότητα της θυσίας στὸ πέρι! – Πατέρα μονίων πωνάτες καὶ πέντε εἴλαντο του. ἄγκαλισσοντάς τον!

Θόρσιος, παραχή στους παρισταμένους, σύγχωσις στους δρισμένους την επέλαθη τη θανατητική πονήν· συγχρήσεις, δάκρυα, ανατριχάσματα, και ειδής αγγειοφόρος σίδι Παπαΐτη του 'Ιχαρίδη για νά φέρει την καταπληκτική ειδοτα στὸ Βασιλέα καὶ στὴν Ονονά.

Τρέψεις ἐπὶ τόπου ή Θεονόη, καὶ στὸ ἄ-
κουσμα τῶν οὐνόματων Θέστος καὶ Λευ-
κίππη βλέπει καὶ ἀναγωρίζει τὸν πατέρα
καὶ τὴν ἀδελφή της! Ἀγκαλιάζονται καὶ
φιλοῦνται μὲν λυγμούς. Ἐκείνη τῇ στυ-
μή καταθένται καὶ διὰ Βασιλεὺος "Ικαρος,
βλέπει τὸ δραματικὸ σύμπλεγμα, συγκα-
νεῖται καὶ ὑπόσχεται γὰ στινετέλει στὴν
ευενέτη εἰς τὸ στοργηκῆ, αὐτῆς οἰκογένειας.
Καὶ πράγματα, φραγώνοντας τὸ Θέστο-
ρα, τὴ Λευκίππη καὶ τὴ Θεονόη μὲ πλού-
τον, σῶδα, τοὺς στέλνει στὴν πατρίδα

ЭТО ПРОЕКТЫ ФИНАС. АВИДЕ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΑΡΧΙΖΕΙ
Τὸ αἰσθηματικότατον, τὸ γλυκύτατον καὶ ἐρωτικότατον συνάγεται ὡς Ο. ΦΕΓΓΙΕ

“Η ΠΟΛΥΔΕΩΡΗΜΕΝΗ

Ρομάτικό τῶν Παρισιωνῦ σολονῖνων, μέσα στὸ δ
ποίο κάθε ἐρωτευμένην, κάθε προδρμήν, καὶ ἀπο-
γονητευμένην, κάθε κόρην καὶ κυρία μὲν λατρεύτηγε,
κού ήλπισε, ποὺ ὀνειρόπολης, ποὺ πόνεσσε θά-
ρη τὸν ἔστρωτης.

ΣΤΟ ΠΡΩΤΕΑΝΤΙΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

**"Οπου ή τέφρα τοῦ νεκροῦ χρησιμοποιεῖται ὡς λίπασμα.
Ή διαθήκη ἐνὸς χαρτοπάκιτου. Μεταθάνατος ἐξόγυικη
προπαγάνδα. Ή παράξενη κηδεία μιᾶς πιστίτρας. Τὸ πά-
νο - φέρετρο. Αυτοφία ἐγκεφάλου κχι καρδίας κτλ.**

Ἐγράψαμε καὶ ἀλλοτε γὰ τὶς παράξενες διαθῆκες ποὺ, ὡς ή-
νουν πενθανόντας μερικοὶ ίδ.ότροποι ἀνθρώπων. Σήμερα δὲ ἀναφέ-
ρουμε μερικές ἄλλες, ἀκόμη τιδὶ παράξενες!

Στά 1923 πέθανε στο Έλιμπρυγόν της Αιγαίου: Καπελλή Κρήτη, ένας από τους μεγαλύτερους επιστήμονας της Σκοτίας, και δύοις άφηγε περιουσία 3.440 λιρών στεγανών, (περίπου 1.200.000 δραχμών). Στην διαβή της, στο Τζαϊτίνη Καπελλή Κρήτης ωρίζει, διόπις το σώμα του καχ καχ κατά την ορθοδοξή ώς λίτανσα οις πατάτες που είχε φυτεύεινες στο περιβόλι του! "Επίστις θρίξ νά μοιαζεῖσθαι δηλαίη περιμήσας στα άνθρωπους ζηγαντικούς, προτομούμενων πρόσωτον ἔκεινων που δὲν πιστείουν σε κακιά θ. θηκεά, δευτερονότων έκεινων που δὲν πιστεύουν πιστά και τέλος έκεινων που δὲν κατίντιον. "Ολ άνθρωποις που σπαταλούν λεπτά σε πιστά, αι σε καπνο—εγγράφοντη διαβήκη του—δὲν ξέρουν νά τους βοηθή κανείς καθάδου!".

Κάπιος Τζών "Είντε πάλιν ἄπο τὴν Μασσαχορίσσει τῶν Ἡ-
νωμένων Πόλεις νῦν, δύοποι ήταν μανδώδης χαρτοπάκινης, δύο
πένθειν, στις 18 'Ιανουαρίου 1900, ἐκληροδότης ἐναὶ ορκετᾷ σεβδί-
στο ἔτησον εἰσόδημα σὲ τέσσερες ὅπλα τὶς ὑπὸ φίλους τοι, ὃπλο τὸν δ-
ρυγὸν ωτε χρόνον, τὴν ἐπέντε του θανάτου του, νὰ γράγινον ἐπά-
νω ἄπλο τὸν τάφον του και να πάζουν χαρτά, καπνίζντας πιάνια !

Τὸν καιρὸν ποὺ διεῖχετο στὴν Ἀμερικὴ σφραδόδος ἐκλογικὸς ἀ-
γῶν μεταξὺ τοῦ Θεοδώρου Ρούζβελτ καὶ τοῦ Οὐίλιαμ Μπράιαν,
γιὰ τὴν προσθρέμμα τῶν Ἕνωνεν πολιτεῶν, πέθανε κάτοιος
φαντατικὸς δοῦλος τοῦ Μπράιαν καὶ στὴν διαμήνη του ὤρας να
γραψῇ ἐπίνια στὴν ἐπιτάφιο πλάκα του τὸ ἔπιχες: «Ω φίλοι, ποὺ
ἀφῆσαν στὸν κόσμον καὶ ποὺ μὲ ἀγαπάτε. Ψηφίστε ὅλοι σας ὑπὲρ
τοῦ Οὐίλιαμ Μπράιαν!...»

Τὸ 1900 πέθανε στὴν Νέα 'Υδροή ἡ μίς Μαίρη Τάτα, μιὰ ἀπὸ τις γνωστοτερες πιανίστριες τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Στὴν διαδήλωσή της, ἡ δύοια σημειωτέον δέετελέσθη μὲ θρησκευτική πειθαρχία, τοιούτη, όπως δέξανται.

Μιὰ ἀλλή ἀμερικανίς πλουσίας δρῦς είναι στην διαθήκη της, τις ἔξη;
ἀκατανόητες αυτογεγονές, «Ἐπειδὴν μὲν προτού ταφεῖς νά γινεῖ
λεπτομερῆς αὐτογένια στὸν ἐγκεφαλό μου καὶ στὴν καρδιὰ μου.
Όταν τε λειώσῃ ἡ αὐτογένια νά πυροβολήσουν μ' ἔνα πιστόλες τὴν
καρδιὰ μου καὶ τὸν ἑγκεφαλό μου σκοτεύσοντάς τα καλά οὐσίας
δύστε ἡ σφάιρα νά τα επυνόησε πέπερα για

ΥΛΛΟ ΑΡΧΙΖΕΙ
την κάταστον και ἐρωτι-
κού Ο. ΦΕΓΓΙΕ
ΠΗΜΕΝΗ,,
πολιονόν, μέσα στὸ δό-
θε πρόδη μὲν καὶ ἀπο-
κυρίᾳ ποι λατρεύτηρε,
λησε, ποὺ πόνεσε σά-
την της.
ΕΣ ΦΥΛΛΟ